

Sygn. akt II AKa 138/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Leszek Kulik (spr.)
Sędziowie	SSA Piotr Sławomir Niedzielak SSO del. Adam Barczak
Protokolant	Anna Tkaczyk

przy udziale Janusza Kordulskiego - Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2014 r.

sprawy **J. W. s. P.**

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 28 marca 2014 r. sygn. akt II K 249/13

I. Utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. B. kwotę 738 złotych, w tym kwotę 138 złotych należnego podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu za postępowanie przed sądem drugiej instancji.

III. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

J. W. został oskarżony o to, że:

w dniu 4 lipca 2013 r., w S., gm. S., powiat (...), województwo (...), działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia syna – P. T., zadał mu nożem jedno uderzenie w klatkę piersiową, powodując ranę kłutą klatki piersiowej, penetrując przez III lewe międzyżebro, która uszkodziła serce i spowodowała obfity krwotok wewnętrzny, w wyniku czego P. T. zmarł;

tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 28 marca 2014 r. sygn. akt II K 249/13:

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym odmiennym ustaleniem, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pozbawieniem życia i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. skazał go na karę 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 44 § 2 w zw. § 5 k.k. w zw. z art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił dowody rzeczowe od pkt. 1 do 3 oraz od 8 do 14 M. W., a od pkt 4 do 5 oskarżonemu zapisane pod nr (...)księgi przechowywanych przedmiotów tutejszego sądu jak na k. 286, a płyty CD-R (pkt 7 i 8 k. 286) nakazał potraktować jako załącznik akt sprawy;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 4 lipca 2013 roku do dnia 28 marca 2014 roku;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. B. kwotę 1020 zł netto i 234,60 zł VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem;

V. na podstawie art. 634 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła obrońca oskarżonego. Obrońca oskarżonego w oparciu o przepis art. 425 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k. zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie II Wydział Karny z dnia 28 marca 2014 roku, sygn. akt II K 249/13, w części tj. w pkt I dotyczącym rozstrzygnięcia o karze.

Na podstawie przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. rozstrzygnięciu temu zarzuciła rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu nadmiernie surowej kary 13 lat pozbawienia wolności poprzez niewłaściwą ocenę i niedostateczne uwzględnienie okoliczności łagodzących, podczas gdy prawidłowa ocena i całościowe uwzględnienie wszystkich okoliczności łagodzących, w oparciu o dyrektywy stosowania kary określone w przepisie art. 53 k.k., winno prowadzić do wniosku, że cele kary w szczególności w zakresie prewencji indywidualnej jak i społecznego oddziaływania zostaną również osiągnięte przez złagodzoną karę pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe, w oparciu o przepis art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniosła o zmianę wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części poprzez orzeczenie wobec oskarżonego J. W. kary 10 lat pozbawienia wolności.

Nadto obrońca oskarżonego wniosła o zwolnienie oskarżonego od kosztów postępowania apelacyjnego w całości oraz o zasądzenie kosztów obrony wykonywanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych, które nie zostały uiszczone ani w całości ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Z rażąco niewspółmiernością kary mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy nie uwzględnia ona w należyтым stopniu ustawowych dyrektyw sądowego wymiaru kary.

Uwzględniając powyższe nie można uznać, aby wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności w wymiarze 13 lat pozbawienia wolności była rażąco surowa. Orzekając w tym przedmiocie Sąd Okręgowy uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, czemu dał też wyraz w pisemnych motywach wydanego wyroku.

Wystarczy podnieść, że oskarżony dopuścił się zabójstwa, a więc zbrodni przeciwko życiu, które jest wartością bezcenną i najwyższym dobrem chronionym prawem. Czynu tego dokonał wobec syna, a więc osoby bliskiej będąc przy tym w stanie nietrzeźwości. Tego rodzaju zbrodnie z natury rzeczy charakteryzują się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Orzeczona kara winna więc uświadomić społeczeństwu, że popełnianie tego rodzaju przestępstw nie popłaca, zaś sprawców tego rodzaju czynów, spotyka adekwatna represja karna. Względ na społeczne

oddziaływanie kary, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przemawiają więc za potraktowaniem sprawcy tego czynu z całą surowością prawa.

Podkreślenia wymaga, że oskarżony był już uprzednio karany i jest osobą w znacznym stopniu zdemoralizowaną, czego dowodem jest nie tylko nagminne nadużywanie alkoholu, ale również negatywna opinia środowiskowa (k.143, 137 - 138). W tych okolicznościach zgodzić się należy ze stanowiskiem Sadu I instancji, że oskarżonego może wdrożyć do przestrzegania porządku prawnego, jedynie długotrwała kara pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy dostrzegł również okoliczności podnoszone przez apelującego, a mianowicie to, że w złożonych wyjaśnieniach oskarżony nie przeczył, że zadał synowi śmiertelny cios nożem, żałował swego czynu, a nawet próbował udzielić mu pomocy. Świadczy to o tym, że nie chciał jego śmierci, choć przewidywał, że cios zdany nożem w okolicę, gdzie znajdują się tak ważne dla życia organy spowodują taki skutek i na to się godził. Przyznanie się sprawcy do popełnienia czynu oraz wyrażenie skruchy ma istotne znaczenie dla kary i stanowi istotną okoliczność łagodzącą. Sąd I instancji choć *expressis verbis* nie zawarł tego w uzasadnieniu, to jednak uwzględnił te okoliczności przy wymiarze kary na co wskazuje treść motywacyjna wyroku oraz poczynione w tym zakresie ustalenia faktyczne. Jako bezpodstawny w tym kontekście należy zatem ocenić zarzut skarżącego jakoby zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa nie zostało wzięte przez Sąd Okręgowy po uwagę. W tych okolicznościach orzeczonej wobec oskarżonego kary nie można postrzegać jako rażąco surowej.

Z tych też względów, Sąd Apelacyjny nie dostrzegając innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jak również rażącej niesprawiedliwości orzeczenia, orzekł jak w sentencji.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie przed sądem drugiej instancji, rozstrzygnięto zgodnie z treścią § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Mając na uwadze obecną trudną sytuację materialną oskarżonego, który jest pozbawiony wolności, nie pracuje i nie osiąga żadnych dochodów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.